

лихоимството, не избѣгива вѣкы отъ ржцѣтъ на Діавола. Причината на това е, дѣто по многото имотъ на лихоимца е отъ неправда, и неправдата сам не прощава, ако угравеното сам не повърне; нъ повърщаніе не става никога, слѣдователно лихоимецътъ стои винагы уловенъ въ дѣволската сѣть. Неправеденъ лихоимецъ е былъ Закхѣя, нъ какъ е скъсжал примката, и сам е отгървалъ, и чюлъ е оныя златны Исусовы словеса: „днесъ спасеніе домъ семъ въ стѣ?“^[1] Първо чюво половината отъ имотыты раздалъ на сиромасыты: „Се полъ имѣній, мойхъ ѿдамъ нищымъ“; Второ, ако былъ обидѣлъ нѣкого, заплатилъ му четверично: И аще когò чимъ ѿбидѣхъ, козвращъ четверицею“ сирѣчь, едно за онока на сиромаша, цю го былъ зелъ, дрѣго за онока цю былъ изгѣбилъ сиромашыты, дрѣго за онока, което не былъ спечелилъ, и дрѣго за дѣто истеглилъ, като сам мжчалъ отъ сиромашята, глада, жаждата, и наготата. Нъ кой прави таково връщаніе? никой; и слѣдователно оставаси въ примката, въ връзката на неправдата; което ще каже: непростенъ. Трете, въ много желаніа; морето, което приема сичкыты воды на рѣкыты, дѣма ли нѣкого: стига? никога; тѣй, и лихоимецътъ никога не казва: стига; лихоимството е една волѣть, което непрестанно паде, а сам не насыща никогы. „Сице въ богатства не дѣга, предѣла множествѣ не имѣши“, говори Богословыты. Нъ каквы желаніа има лихоимецътъ? глѣпавы, дѣма, и вредителны; и до гдѣ достигатъ? до погѣбленіе на живота, и дѣшата: „аже погрѣжajúтъ человекы въ всегѣбителство и погѣбель.“

Нъ азъ искамъ да тѣ попытамъ, о богатый человекѣче, какъ-то Богъ е попыталъ богатѣтъ на днешната притча: тыя многото имоти които си придобылъ, и за които си си разсыпалъ живота, угрѣшилъ си си дѣшата най-послѣ чии ще вѣдѣтъ? „а аже оуготѣвалъ еси комъ вѣдѣтъ?“⁽²⁾ азъ да ти кажѣ; видишь ли онды голѣмото дръво, което дълбоко е вкоренено въ земята? което съ врѣхыты си сам издига високо на въздѣха? което си простира клонѣты на широко? което сам зеленѣе съ листата си? което покрыва мнозина съ сѣнката си? То когато падне на земята, и изсхѣне, който иска насича си дръва за огъныты, споредъ общата пословица: „Когато сам съвори дѣвѣтъ сѣкой си набира дръва.“ Ты си онока дръво вкоренено дълбоко въ благополѣ-

(1) Лук. гл. 19, ст. 8 и 9. [2] Лук. гл. 12, ст. 20.